

וְיַעֲשֵׂה יְהוָה כַּאֲמִתְּבָרְךָ תְּבָרֵךְ - וְיַעֲשֵׂה יְהוָה כַּאֲמִתְּבָרְךָ תְּבָרֵךְ

4

וַיַּפְגַּע בָּמֶקְומָם וַיַּלֵּן שֶׁם כִּי-בָא הַשְׁמָשׁ וַיַּקְהֵל מַאֲבִגְנִי הַמֶּקְומָם וַיִּשְׁמַע אֶמְרָא שְׂתִיו וַיַּשְׁכַּב בָּמֶקְומָה הַהוּא: וַיַּחֲלֹם וַיַּגְהֵן סָלֵם מִצְבָּא אֶרְצָה יְבָרָא שָׁׂאוֹ מִגְעַץ הַשְׁמִימָה וְהַגָּהָה לְאַלְקִים עַלְםָן וַיַּרְדִּים בָּו: וַיַּגְהֵן יְיָ יְהֹוָה נָצַב עַלְיוֹ וַיֹּאמֶר אָנָּי יְהֹוָה אֱלֹהֵי אֶבְרָהָם אָבִיךְ וְאָלְהֵי יִצְחָק הָאָרֶץ אֲשֶׁר שָׂכַב עַלְיוֹ לְהַ אַתְּגָנָה וְלוּרָעָךְ: וַיְהִי יְרָעֶל בַּעֲפָר הָאָרֶץ וַיַּרְאֶת יְמָה וַיַּקְדִּמָה וַיַּצְפֹּנָה וַיַּגְבַּה וַיַּרְבְּכוּ בָהּ כָּל-מִשְׁפָּחַת הָאָדָמָה וּבָזְרוֹעַךְ: וַיַּגְהֵן אָנָכִי עַמְךָ וַיִּמְרְתֵּחַ בְּכָל שָׁאָשָׁר תָּלַךְ וְהַשְׁבַּתְחַק אֶל-הָאָדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אַעֲזֹבךְ עַד אֲשֶׁר אָהָרָנִי אֶמְשָׁלְךָ אֶת-הָבָרָה לְבָנָךְ

1931; ~~1930~~

אם עשית את אשר דברתי לך:

רְכָאָהָרָן

ת"ר תרגנולח לעשורים ואחד יום
וכננה באילן לו כלב לחמשים יום וכננו
באילן תניה חתול לחמשים ושנים יום
וכננו באילן תות חזר לששים יום ^ו כננו
באילן תפוח

ט'ה

ו אחד יומם. למחר צונצנזורס מין
המרגנול ווועטה צוילומס היליגנו עד למחר
ועטמיס יומס: פלו. קוודלען זונדעלס
בו הילגוזס קפוניס ומיטש פטומיס עד
שעמם גמר פליי קאנטמיס ועטמיס
יומס: כלב לנ' יומם. לא גומלה זוות
זונדעלן:

(四) 例

6

וְיִאָמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אַל-תָּאָמֶר גַּעַר אֲנָכִי כִּי עַל-כָּל-אָשָׁר אָשָׁלָחָךְ תַּלְךְ וְאַתְּ בֶּלְעָשֵׂר אֲצֹוֹן מִדְבָּר אֱלֹהִים מִפְנִימָה כִּי אַתָּה חָאנָן לְהַצְלָבָה נָאָמֵן יְהוָה וַיְשַׁלַּח יְהוָה אֶת-יְהֻדָּה וְגַעַר עַל-פִּי וַיֹּאמֶר טְהִרְתָּ אֱלֹהִים הַבָּה נְתַתִּי דְּבָרַי בְּפִיכָּה רְאָה הַפְּקָדָתִיךְ קַיּוּם הַזֶּה עַל-הַפּוֹתִים וְעַל-הַמְּמֻלָּכָה לְגַטּוֹשׁ וְלִגְתֹּוֹזֵן וְלַהֲאִיד וְלַהֲרֹוסׁ לְבָנוֹת לְלִיטּוּעַ:

ט' ינואר

9

וועוד גייתו תכי ביען ויה' עס זוגיתא כו', פ"ל שטמכו נצטטתין מכניגות ל'ה' יוס וכונגדו גלאז ווילגלאין בלעדי יוניס מקל קקד היי וויה ספס כ'ה' יוס מ'ז' צמיגז פד' פ' צאנז וסס כמיז זו יומיס האילן צזוניתה הוכנתה פ"א כгалות ולפי ציט מעוד כ'ה' יומי קליחס וקממה מא"ע דהקהן טל כ'ה' פד' כ'ה' מטהיל טטו שטעה נכס וויס גנאל חמיטה נמדאות כלהיתה נמדאות וסואן קלמי זו צזונת חיויכת ג'כ' נ'ז' ליבונן מועות וכך ה'ל כלוי מלי צויע סטולדה מ'ז' זוגיתה כן כוון נניש וויאן ייכל הייז מסקחולה וויאז מסלעננש קנ' חיין לאס סיכל כי מקלה ה' יקנית האט כוון אספלוועיגות וסמאנוות טויס צימיס בעיינס בעיינס ז'ה כבוס כ'ה' יוס סן וויאן להן מקוט טקפא נכס וטכיב דלונט זה עיזי הוכמתה כו' קנ' כ' טעיליס טק'ז'ו יטלהן ביס' כ' חמיזטט סיג' קסיטס לא' וכלהו מטה קסיטס לעזרה וויגנינה טסיזו סטולדה מנקן נסינס פקער עטערלט טיס מלען טויטיסקס בל' יטלאן גאנטער ונטה' סאנער וגוו' וכט'ק טסיו קוטק אין נסאהמ צאנער בתקתלהה הווע צל' זאוויר וויאן טטגיט למדרג קיס מנדין וויאן כו' סמנין כ' זוגיתה פטיו סנייפס טולזטס לכ'ה' יוס ומולזות טנישס סי' צויליס נסינס כי סנס פאי' צימוליט כ'ה' יוס ג'כ' מולדותיקן זוין בלענין כי כמו פאכ' ה' יוס גמל'ה כט' קוצעיג נבס הולזות ליבונן מען וכפלה עריסס כן גס ימי כ'ה' יוס הייעניטים מ'ז' גמיזז פד' פ' נאכ' טיס מולדות ליבונן מועות כי אנטו וויאן מכלפין גט' טט' גאנזט מלפער.

סְלָמָן כִּי יַעֲשֶׂה

מו אֲגַחְמוּ גַּנְחָמוּ עַמִּי יָאֵנָר אֶלְהִיכְםָ בְּבָרוּ עַל־
לְבִּירּוֹשָׁלָם וְקָרְאוּ אֲלֵיהֶה כִּי מִלְּאָה צָבָא הָכִי נְרָצָה
עוֹגָה כִּי לְקָרְבָּה מִיד יְהוָה בְּפָלִים בְּכָל־חֶטְאִתָּה:
אֶלְהָם

מן יותנאוור ציון עזבני יהוה וארצנו שבחני
שחתשבה אשה עליה מברחים בירבעה גמאללה
תשבחנה ואנבי לא אשכחך: שמן על-בפיהם מקביר
חוותני נבוי תמיין

נד אענינה מעוריה לא נאצ'קוּהה הנה אַנְכִי מָרְכִּיז בָּרוֹךְ
אַבְנֵיר וַיְדַתֵּחַ בְּסְפִירִים יְגַשְׁמוּתִי קְרַבְד שְׁמַשְׁתִּיךְ
וְשְׁמַרְיךְ לְאַבְנֵי אֲקָרְזוֹן וְלְלַגְבּוּלָרְן לְאַבְנֵי-חֶפְּזָן

三
九

נא יב אָנֹכִי אָנֹכִי וְהוּא מֶבֶחֲכֶם מִינְאָת וְתִירְאִי
מְאֻנוֹשׁ יְמוֹת וּמְבוֹדֵד אָדָם נַצִּיר יְתָמָם:

100

נד' רבי עקריה לא יולדת פצח רנה וצחה לאר-חלה
כירקבים בני-שוכנעה מוגני בעלה אמר יהוה:

11

וְיִרְאֶת יְהוָה וּכְבָדוֹן עַל־יִשְׂרָאֵל
בְּקִרְבָּתָה כִּי־חֲשָׁב אָוֹרֵךְ וּבְכָרְדָּה יְהוָה עַל־יְהוּדָה:

סא. שרש אשש בירוהה תרגל נפשי באלהי כי
הלבישני בגדיירשע מעיל נדקה יעטני קסטון יכחן
פאר וככלת תעודה בליך.

10

דבר אשר נאמר במאמי הערליגים וה' חזרתו נסרים פיאנבי עוזה כל, באנבי ברוחנו אדים פיאנבי אשורי אדרן אודם עליה ברוחנו, באנבי דרומי עם אבידום פיאנבי טן לך, באנבי דרומי עם ירחק פיאנבי (וואל) אלדי אברהום אבדן, באנבי דרומי עם יעקב פיאנבי ארד עטן טאריכות, באנבי ותוליעו טעם פיאנבי ואילך גם עלה, באנבי גלויין על משה פיאנבי ראל אלהי אבן, באנבי שמשי הרבוד עם פז פיאנבי זהיזה עם פז, באנבי נהרו רוגבדות פיאנבי ה' אליך, באנבי הולכמים בטמגון זונגה אנבי טנתיה וחולכתיה חרבך, באנבי אני בונה את ציון זונגה אנבי נספין בפק אבןך, באנבי אני מביא גואל זונגה אנבי שולח לךם אז אליה חביבא, באנבי אני פנחים אחותך אנבי אנקו הרא בגומתך.

אָמֵן כְּלֹעַד
בְּצִוָּהוּ

**רָאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הַוָּא לְ
אֲנִי אֶמְתֵּת וְאֶחָד
וְאֵין מִזְרָח מִצְלָה**

וְאֵין אֱלֹהִים עַמְּדִי

۱۰۷

ויאמר דוד אל-גָתָן חֲטָאתִי י'

ליהוה
ולא תמוות: אפס קירגאץ גאלצט את-אייבי יהלה בדרכך נזה גם הבן דהילוד לך מות ימוות: וילך גטן אל-בְּיתֹו וְזֶבַח הַהֵּנָּה אֶת-הַלְּדֵל אֲשֶׁר שילדה אשת-אוריה לדוד וגאנש: ונבקש לדוד את-האללים בעד טהונער זיגס דוד צום וגבא ולו ושכוב ארץ: וילאמזקבייטו ביתו עליינו לפיקומו מארץ ולא אבה ולא ברא אחים ליחס: וויה בימים השבעי ים ימת הילד ויראו עבלוי דוד להגיד לו כי-ימת הילד כי אמרו הינה ט הילד ועשה רעה: ועירא דוד כי עבדיו מתקלחים ויבנו דוד ק' צען שקלניו
כ-הילד ויאמר דוד אל-עבדיוempt המת הילד ויאמרו מות: ויקם דוד מהארץ וירחץ ולסך ונחלף שלתו ויבא בית-יהוה ונישחו ויבא אל-ביתו ווישאל ווישמו לו לחם ויאכל: ויאמרו עבדיו אלוי מה-הדבר הזה אשר עשית בעבור הילד סיל צמות ומבק וכאשר מות כב הילד זקפת ומתאבל ליחס: ויאמר בעוד הילד חי צמות ואבכה כי ותני כי אמרתי כי יולד יחנני יהוה ומי הילד: ועתה מות לך מה זה אני צם כה האוכל להшибו עוד אני הילך אלוי והוא לא ישוב אליו: וויחם דוד את בת-שבע אשתו ויבא אליה וישכב עמה ותלד בנ ויקרא את-ישמו שלמה וייה אהבו: וישלח ביד גטן הקביה ויקרא את-ישמו ידריה

סחים ק' ימ'

(ב) אנכי. כבר העמדנו כמה פעמים על ההבדל הדק שבין "אנכי" ו"אני", ביחס למאמר ה' (עי' פ' לעיל יא, ד). "אני" מצין יותר את אישיות המדבר בניגוד לזו של אליה מופנה הדיבור, והוא אומר, והוא מושך (אני) – מושך (אניה); ואילו "אנכי" מגלה את המדבר כאישיות הקрова מאר אל זו של אליה מופנה הדיבור, ומיד פונה ה' אל כל יחיד ויחיד בישראל ואומר: אני "אנכי" שלך – אנכי ה' אלהיך.

כט' ג' כט' ימי

אנכי, ויקרא יעקב אל' בנו ויאמר האמן ואנידיה לכם ד'), תלה עיניו והבitem בהקב"ה אל' בניו הזהרו בכבודו של הקב"ה, מה ענו אווזו שמע ישראלך כי אלהינו ה' אחד ה', אמר להם בניו טימן זה אני נתן לכם בלשון אנכי המית עם זקנו אנכי פנן לין, ובלשונו אנכי האמיה עם אמי, ואף אתם אם בא ואמר לכם בלשון זהה אנכי דענו שהוא שלכם. כט' ג' מא' יקי' טקי' כ

ח' ד' א נכי הוא מנהכם ל') (ד) באנכי בראשית את חלונים באנכי בראשית את אדים הראשון. [כ'] באנכי דברתי עם יצחק (ברוחם כ') (ס' יירא אלו ה' בלילה הזה ויאמר אנכי האל אלהי אביך בשנייה על יעקב לא נינה עליו באני שנאמר (ברוחם כ') והנה ה' נצב עליו ויאמר אני ה' אלהי אביך (ס' לפיכך נתירא נרחותם 'ג') וירא יעקב מאר ולטה נתירא אמר על אכוטו לא נינה בלשון זה באנכי תאמר ד' תה עז אירעניש שלא עמי בלשון הזה מסיח עם אבותי כיון שרואה המקדש שהיה מצטער על הדבר מיד החtile' דבר באני (פס) והנה אני עמד באנכי יהודתי עמו למצוים (ברוחם מ') א נבי ארך עמד מציטה. באנכי העליתו שם ואנכי עעלך גם עליה.]

כט' ג' מא' ימי
טקי' כ

ויקרא יעקב בדור לאמיר אמר-יהה אל-הדים עפדי כ' ושמלבי בדור הוה אשר אביכי הולך וממניל ליחס לאכל ובעגד ללבש: ושבתי בשלום אל-בית אבוי ויהה יהוה קי לאלהים: והאכן כא-הזה א-שר-שמתי מזבח יהוה בית אל-הדים וכל א-שר תפניל' עשר פלמ"ר 113: אעשרה לך:

. ויהי ה' ל' לי לאלהים ר' ויהושע דסבוני
בשם ר' ל' נט' הקב"ה שיחחן של' אבותיהם
וקשאות טפחחה לנטולותן של' בנותם. אטר ל' חוקב"ה
פי' טיקב זורות אבותיהם ותירח זה, ר' לא-אטיקת חירח
כל' משובות וברכות וונחות שאנכי נזון (ככנייך אונני
בוחנן אף בא-בלשון חות, וחיות בירום חותוא יאנון
משם וירם טירושים ב'). ותירח בירום חותוא יוחיע
אייש טגי'ת בקר נ' חותת בירום חותוא רוטף ות'
שנית ו' זורת בירום חותוא יטאו תחריהם עסיט' ה')
זורת בירום חותוא יוחיע בשופר נדרי'

סוזע ג' כט'
(ט)

שוב עם זאת הוא עליון לירושלים כיוון שהגינו להר הרים קרעו בגדיהם כיוון שהגינו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קרשי הקדשים התחליל חן בוין ור' מצחיק אמרו לו מפני מה מצחיק אמר להם מיניכם מה אתה בוכים אמרו לו מקום שכחוב בו ויהר ה' הקרב יומת ועבדיו שעולים הלכו בו ולא נבכה אמר טיש להן לבך אני מצחיק דכתיב יאערידה לי עדים נאמנים את אוריה הכהן ואת כוריה בן יבריכו וכו' מה עני אוריה אצל וכוריה אוריה במקדש ראשון וכוריה במקדש שני אלא תלה הכהן נבאותו של וכוריה ייבנבואותו של אוריה באורה כתיב לכאן בגללם מי' הי' שדה תחרש [גנו] כוריה כתיב עוד ישבו וקניהם וקנות ברוחבות ירושלים עד שלא נתקימה נבאותו של אוריה בידוע שגבאותו של כוריה מתקימת בלשון הזה אמרו לו עקיבא ניחתנו עקיבא ניחתנו:

ט' ג' מא' ימי